

Matouš 21:12-13 ¹²Ježíš vstoupil do [Božího] chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě prodávali a kupovali, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů ¹³a řekl jim: "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů."

DA – Touha věků 589.1 Na počátku svého působení Ježíš vyhnal z chrámu kupce, směnárníky a další lidi, kteří svým nekalým obchodováním svaté místo znesvěcovali. Jeho přísné a neústupné jednání vzbudilo v ziskuchtivých intrikářích hrůzu. Na konci své pozemské služby opět přišel do chrámu a zjistil, že je znesvěcován stejně jako dřív. (srv. TV 372.1)

DA – Touha věků 590.1 Ježíš hleděl na nevinné oběti a viděl, že Židé proměnili slavnostní shromáždění v přehlídky krutosti a krveprolévání. Místo upřímného pokání z hříchu obětovali stále více zvířat, jako kdyby bezduchou a bezcitnou službou mohli Boha uctít. Kněží a vůdcové byli zaslepeni sobectvím a chamtivostí. Předmětem zisku se staly i symboly, které představovaly Božího Beránka. V očích lidu tak znevažovali posvátnost obětní služby. Ježíš byl rozhořčen. Věděl, že kněží a starší si budou Jeho krve, kterou již brzy prolije za hříchy světa, vážit právě tak málo jako krve zvířat, kterou neustále prolévají. (srv. TV 372.4)

DA – Touha věků 590.4 Ježíš se znovu přísně rozhlédl po znesvěceném chrámovém nádvoří. Všichni na Něho upřeně hleděli. Kněží i vůdcové, farizeové i pohané s údivem a bázní upírali svůj zrak na Krista, který před nimi stál v majestátu nebeského Krále. Z lidství vyzařovalo božství, které Mu dodávalo dosud neviděnou důstojnost a slávu. Lidé, kteří byli v Jeho těsné blízkosti, ustoupili tak daleko, jak jen jim to dav dovolil. Spasitel stál před nimi sám jen s několika svými učedníky. Nikdo ani nehlesl. Ticho se zdálo být nesnesitelné. Kristus promluvil s mocí, která zasáhla lid jako silná bouře: **Matouš 21,13** "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů." Jeho hlas se v chrámu rozléhal jako zvuk polnice. Rozhořčení na pohled patrné v Jeho tváři působilo jako spalující oheň. Přísně rozkázal: **Jan 2,16** "Odneste to odsud!" (srv. TV 372.7)

DA – Touha věků 591.1 Tři roky předtím byli chrámoví služebníci zahanbeni tím, že na Ježíšův příkaz utekli. Později se divili svému strachu a nechápali, jak mohli beze slova uposlechnout tak skromného a obyčejného člověka. Předsevzali si, že se sebou nenechají již nikdy zacházet takto nedůstojně. Přesto se tentokrát báli ještě víc a Ježíšův příkaz uposlechli ještě rychleji. Nikdo se neodvážil zpochybnit Jeho autoritu. Kněží a obchodníci před Ním prchali i se svým dobytkem. (srv. TV 372.8)

DA – Touha věků 592.1 Cestou z chrámu potkávali davy lidí, kteří s sebou přiváděli nemocné a hledali velkého Lékaře. Někteří z nich se nechali odradit tím, co slyšeli od utíkajícího zástupu, a vraceli se zpátky. Báli se setkat s někým, kdo má takovou moc, že svým pohledem vyhnal kněze a vůdce z chrámu. Většina z nich se však prodrala prchajícím davem až ke Spasiteli, který byl jejich jedinou nadějí. Chrám se do značné míry vyprázdnil, přesto v něm však zůstalo ještě mnoho lidí. K nim se připojovali nově příchozí se svými nemocnými a umírajícími. Chrámové nádvoří se brzy znovu zaplnilo a Ježíš jim opět sloužil. (srv. TV 372.9)

DA – Touha věků 592.2 Za nějakou dobu se kněží a přední muži odvážili vrátit do chrámu. Zmatek ustal a oni byli zvědaví, co bude Ježíš dělat dál. Předpokládali, že usedne na Davidův trůn. Tiše vcházeli do chrámu a slyšeli, jak muži, ženy a děti chválí Boha. To, co spatřili uvnitř, je úplně ohromilo. Nemocní byli uzdraveni, slepí viděli, hluší slyšeli a chromí poskakovali radostí. Nejvíce ze všech se radovaly děti. Ježíš je uzdravoval, bral je do náručí a přijímal jejich polibky vděčnosti. Když potom učil lid, usínaly Mu některé z nich na ruku. (srv. TV 372.10)

DA – Touha věků 619.4 Kristus, ozářený božským světlem, mluvil ke shromážděným jako soudce s rukou zdviženou k nebi. Z Jeho úst vycházela většinou jen laskavá slova a prosby, tentokrát však z nich

zaznívaly výtky a odsouzení. Posluchači byli otřeseni. Na Jeho slova a pohled neměli nikdy zapomenout. (srv. TV 394.6)

DA – Touha věků 619.5 Kristus horlil proti pokrytectví a potupným hříchům, kterými lidé ničí sami sebe, klamou druhé a znevažují Boha. Ve lstivých a podvodných úvahách kněží a předních mužů rozpoznal působení satanských sil. Jasně a důrazně odsoudil hřích, ani slovem se však nezmínil o nějaké pomstě. Zlobil se na knížete temnoty svatým hněvem, neprojevil však ani špetku podrážděnosti. Křesťan, který žije v souladu s Boží vůlí a přijal za své Jeho lásku a milosrdenství, také pocítí spravedlivé rozhořčení nad hříchem. Nikdy se však nenechá strhnout k tomu, aby zlořečil těm, kdo zlořečí jemu. I když se setká s lidmi, kteří pod vlivem nepřítele obhajují lež, zachová klid v Kristu a ovládne se. (srv. TV 394.7)

DA – Touha věků 620.1 Boží Syn hleděl na chrám a na své posluchače a z Jeho tváře vyzařovala lítost. Se slzami hořkosti ve tváři a s hlasem chvějícím se hlubokou úzkostí zvolal: **Matouš 23,37** *“Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě poslání, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.”* Kristus prožíval zápas loučení a v Jeho nářku byla patrná bolest srdce, které se vylévá za druhé. Bylo to tajemné loučení dlouho shovívavé lásky Boha. (srv. TV 395.1)

DA – Touha věků 620.2 Farizeové a saduceové byli umlčeni. Ježíš svolal učedníky a chystal se odejít z chrámu. Neodcházel jako poražený a nepříteli vyhnaný, ale jako vítěz, který splnil své poslání. (srv. TV 395.2)

Matouš 23:38-39 ³⁸Hle, váš dům se vám zanechává [pustý]. ³⁹Neboť pravím vám, od nynějška mne již neuvidíte, dokud neřeknete: "Požehnaný, který přichází ve jménu Pána!"